Ч. 69 Субота 25 марта (7 цьвітня) 1900. Рік X

Виходять у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Наради мініcтрів над спільним буджетом. — Дискусия над росийским язиком в ческім соймі. — Ще про замах на наслідника анґлійского престола.)

Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Відня, що вчера, о 3-тій годині по полудни, під проводом міністра справ заграничних, ґр. Голуховского, відбула ся нарада, в котрій взяли участь спільні міністри, президенти мініcтрів: др. Кербер і Сель, та міністри скарбу: Бем-Баверк і Люкач. Наради дотикали уложеня спільного буджету і тревали до години 6-ої вечером. Дальші наради відбудуть ся нині перед полуднем. Угорский президент мініcтрів Сель буде нині на авдиенциї у Цісаря.— Нині по полудни відбуде ся в цісарскій палаті спільна міністерияльна конференция під проводом Цісаря, котра закінчить теперішні наради австрийских і угорских міністрів.

Ческий сойм радив вчера над внесенем посла Саманека, домагаючим ся заведеня обовязкової науки росийского язика у всіх середних школах з ческим язиком викладовим. В дискусиї заявив внескодавець, що знане росийского язика потрібне з оглядів практичних, промислових і торговельних, а також для Чехів з оглядів народних. — Против того внесеня дуже рішучо виступили посли німецкі. Посол Штайн жадав, аби сойм перейшов над тим внесенем до дневного порядку, однако его внесене не удержало ся. Другий німецкий посол, Еппінґер, заявив ся також против внесеня Саманека, бо з переведеня его не обіцює собі в практиці ніякого успіху, впрочім та справа не належить до сойму. Внесене есть лиш демонстрациею против наміреного признаня німецкого язика язиком загально посередничаючим в державі. Антисемітский посол Опіц також поборює внесене Саманека, доказуючи, що хвиля, коли Німці вернули до сойму, аби показати свої марні наміри, невідповідна аби ставити такі внесеня. — Ґр. Войтіх Шенборн іменем більшої посілости заявляє, що він і его сторонництво противні загальному заведеню обовязкової науки росийского язика в середних школах, однако признає, що з огляду на торговлю знане того язика може бути потрібне, отже він був би за тим, щоби науку росийского язика завести надобовязково лише в школах реальних і буде голосувати за відосланем внесеня до комісиї. — По промовах ческих послів Соколя, Адамека і Форшта прийшло до голосованя, в котрім ухвалено против голосів Німців передати внесене шкільній комісиї.

Після донесень брукзельскої часописи Patriote про замах на кн. Уельского, мало слідство виказати, що Сіпідо ділав в намірі уложенім з гори. Після тої часописи зізнав Сіпідо, що его намовив до замаху якийсь незнакомий чоловік. За его радою купив собі в неділю револьвер за три франки. В товаристві того незнакомого пішов оногди до брукзельского театру, де устроено великі збори, аби запротестувати против полудне́во-африканьскої війни. Відтак пішов до шинку і там написав лист до вітця з повідомленем, що одержав посаду. З шинку пішов на дворець північної зелізниці і там довідав ся, коли приходять поїзди. Сіпідо не хоче подати назвища того незнакомого, каже лиш, що він старший о кілька літ від него. Переслухане злочинця тревало до 11-ої години в ночи, по чім слідчий судия повідомив родичів о его арештованю. Друга брукзельска часопись Etoile Belge каже, що слідчий судия не вірить в правдивість зізнань Сіпіда. Оногди по полудни був Сіпідо на ґалериї в палаті послів підчас засіданя і звідтам пішов просто на дворець та став зараз розпитувати ся о кн. Уельского. — О причинах замаху доси ще нічого певного не знають. З одної сторони кажуть, що Сіпідо був орудием в руках анархістів, а з другої говорять, що він хотів пімстити ся за Бурів. Він сам мав сказати: Я допустив ся того учинку з мести за Трансваль, де за згодою кн. Уельского ріжуть тисячі людий. — Вчера зложив Сіпідо обширнійші зізнаня і сказав, що у Ватерльо утворив ся заговор на житє многих високопоставлених осіб. На послідних сходинах в однім шинку в Ватерльо вибрано его, аби убив князя. — Зараз по замаху бельґійске правительство повідомило всіх заграничних послів о пригоді, а міністер справ заграничних зложив в анґлійскій амбасаді візиту. Кн. Уельский одержує з усіх сторін телеґрами ґратуляцийні, між иншими також і від посла трансвальского Лейдса.

Новинки.

Львів дня 6-го цьвітня 1900.

— **Іменованя.** Висший суд краєвий іменував слідуючих судових практикантів авскультантами: Мойс. Бернфельда і Володисл. Еміл. Мурчиньского

НАД МОГИЛОЮ.

(З Француского — Ґі ді Мопасана.)

Моя любов до неї зросла аж до божевіля. І длячого любить ся? Чи се не особлива річ, тут на сім сьвіті бачити лиш одну правду, леліяти в голові лиш одну думку, чувствувати в серци тілько одно бажанє, носити на устах тілько одно імя — імя, що в глубині серця немов потік води, згромадивши жерела, припливає на уста — імя, що его привиклось безнастанно кликати, повтаряти і шепотіти — майже на кождім кроці як молитву.

Не наміряю розказувати своєї істориї. Любов має одну і ту саму історию. Я стрінув ся з нею, покохав еї, і то було всьо. Рік провів я при еї боці, окружений еї ніжним чувством, обнятий еї раменами, зворушений еї пестощами, одушевлений чаром еї оченят, умучений цілим натовпом слів, оповитий, прикований, увязнений тим всім, що спливало від неї, очарований так дуже, що я не знав, чи се ніч, чи день, чи я живий або мертвий, на земли я чи де-небудь инде.

Напрасно она померла. Що се приспішило смерть еї, мені зовсім неясно. Слотливого вечера она вернула цілком промокла до дому, а день опісля почала кашляти. Она кашляла цілий тиждень а відтак положилась до ліжка. Що сталось дальше, сего не памятаю бальше.

Прийшли лікарі, записали рецепти і потім відійшли назад. Веліли принести ліки. Баба доставила їх. А руки у немічної були горячі, чоло горіло і пріло. Очи глядїли судорожно і смутно. Я заговорив до неї і она одвітила мені. Що ми говорили з собою, того не можу пригадати. Всьо забув — всьо. Она померла. Ще чую зовсім виразно, як еї послідни віддих утікав з уст. Він був так лагідний, так тихий — той послідний віддих.

Напрасно кликнула сторожка: „Ах!“ І я розумів тоє. Від того часу здавалось мені, мов би всьо разом зі мною потонуло в глубинах землї. Мене обкидано формально тисячами питань що-до похорону. Але з того всього я нічого не знаю. Перед собою ще зовсім ясно бачу лиш домовину. Чую ще удари молотка, що спадали на віко домовини.

О! милосердний Боже! Еї спустили в могилу — в чорну яму. Прийшло там кілька осіб, подруг. Я утік звідтам. Блукав по улицях. Тілько на коротку хвилину зайшов до свого мешканя, щоби опісля знов утечи. Слідуючого дня по похороні я відїхав....

Тепер я знов в Парижи.

Коли я війшов до свого покою, коли побачив нашу мешкальну комнату, наші меблї, цілий дім, де всьо лишило ся з житяества, що вже більше не жило, тогдї охопив мене страшний біль, і я дивуюсь, що не відчинив вікна і не кинув ся на камінє, щоби зірвати з навісним житєм. Я не міг довше оставати між тими предметами, між тими стінами, що давнійше окружали еї, що заховали в своїх розсїлинах тисячі атомів еї тіла. Я вхопив свій капелюх і хотів утікати. Дійшовши аж до дверий, я задержав ся нечайно в середині передпокою. Я стояв перед великим зеркалом, котре она веліла тут уставити, щоби при виході оглянути себе від голови до ніг і пересьвідчити ся, чи еї стрій, еї волосе, еї черевики гарно виглядають.

Я стояв перед тим великим зеркалом, що відбивало еї тілько разів; тілько разів і так часто, що оно мусїло еї образ приймити в себе і заховати.

Я дрожав цілим тілом, впялив очи в гладке, глубоке чисте зеркало, що перше представляло еї цілу появу, що обіймало еї образ, еї стать, як то я сам робив. Здавалось, немов би я кохав то зеркало — я дотронув ся его; оно було ледяно зимне! О! спогади, безнадійні спомини! О суворе, горіюче, жарке страшне зеркало, ти, що найтяжше мучиш чоловіка! Щасливі люди, котрих серце гладке, як зеркальне скло в котрім лиш проблискують зворушеня і миттю знов пропадають — серце, що всьо забуває, що колись замикало всьо, що перебігло по его гладкій площи, що відбило ся гомоном в его любови.

Ах! який страшний той біль! Я вибіг на улицю. Мимохіть завернув я ходом на кладо-

у Львові, Мих. Росола в Станиславові, Агенора Генр. Адамовского, Ґуст. Каз. Ром. Островского, Ів. Януша і Ів. Шенка у Львові, Стан. Ґуст. Лєссера в Коломиї, Жигм. Авг. Рейманьского в Мостисках, Едм. Еміля Мошиньского, Епіфанія Стефановича і Йос. Шпондровского у Львові, Стеф. Бохеньского в Тернополи, Ів. Кантого Золотенького в Старійсоли, Том. Як. Прохаля у Львові, Здисл. Юр. Будзиновсково в Самборі, Ґуст. Адама Гаспарого в Станиславові, Март. Берлиньского у Львові, Вільг. Алекс. Вінк. Кліща, Жигм. Теодора Голобута і Юл. Брон. Куровского у Львові, Здисл. Чайковского, концептового практиканта ц. к. намістництва в Рогатині і Володисл. Яворовского, авскультанта судового в Градци, вкінци кандидата адвокатури дра Маріяна Заплятальского у Львові. — Президент висшого суду краєвого у Львові іменував укінченого ґімназияста Володисл. Ферту практикантом рахунковим при висшім суді краєвім у Львові.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних подає до відомости: З причини ушкодженя насипу застановлено рух поїздів товарових на шляху Ягольниця-Тлусте імовірно на 24 години.

— Двома стипендиями з фонду пок. о. Ник. Васильковского, пароха в Молотові і з фундациї пок. о. Ів. Васильковского пароха в Могильници, кожда 80 корон річно, надїляв п. Евстахій Васильковский, управитель почти в Улашківцях, котрому прислугує право досмертного надаваня сих стипендий, Кирила Чижа, ученика III. року рільничої академії у Відни, сина селянина з Переспи, і Георгія Потерейка, ученика торговельної академії у Львові, сироту по селянинї, обох до скінченя наук. (Сей фонд стипендийний находить ся в касї „Народного Дому“ і там виплачує ся).

— Аматорске представленє, третє з черги, відбуде ся в неділю дня 8-го цьвітня с. р. в сали „Міского Касина“ (ул. Академічна ч. 13) заходом україньско-руского драматичного товариства ім. І. Котляревского у Львові, сполучене з продукциєю вокально-інструментальною. I) М. Лисенко: Дует з „Рiздвяної ночи“ відспівають пп. О. III. і М. В. — II) Бернацкий: Тропак, сольо скрипка з акомп. форт., відограє п. С. П. — III) „Арґонавти“ комедия в 3 діях Григ. Цеглиньского. Орхестра войскова 80 п. п. Цїни місць: канапка 1 зр. 20 кр., крісло першорядне 1 зр., крісло другорядне 70 кр., вступ на салю 40 кр., для учеників 25 кр. Початок о годинї 7½ вечером. Білетів можна дістати в „Рускій Бесідї“ (Ринок ч. 10. I.) а в день представленя від години 6½ при касї.

— З жалю за Жубертом. Славному покійному ґенералови Бурів в полудневій Африцї, Жубертови, певно нїколи й на гадку не прийшло, що хтось по его смерти так буде за ним жалувати, що аж сам собі смерть зробить. А таке стало ся в Ебрайхсдорфі в долїшній Австриї. У тамошного пекаря Фридриха Нусбавмера був в науцї 17-лїтний Кароль Моравіц, котрий, коли вибухла була полуднево-африканьска війна, хотів конче їхати до Бурів і вступити до їх войска, але не міг виконати того свого пляну. Від кількох днїв видко було по нїм слїди якогось розстрою, коли же прочитав в ґазетах вість о смерти ґен. Жуберта, то его спокій таки вже зовсїм скінчив ся. Плакав день день і ніч за славним ґенералом та говорив заєдно: Того горя я не пережию! Та й дійстно не пережив, бо онодги пішов віби спокійний до своєї комірчини на ніч і там повісив ся.

— Артезийска керниця. На малім острівци Ґрадо, на захід від Триесту, де єсть невеличке село і пристань для рибаків, не було доси води до пиття і роблено лиш цистерни, в котрі підчас дощу ловлено дощівку. Тепер же виверчено там артезийску керницю на 217 метрів глубоку, а дня 4 с. м. бухнула з неї чистїсенька, знаменита до пиття вода в такій масї, що можна сподївати ся по 30.000 гектолїтрів на день.

— Бійка. Рубачі Андрій Сенюта і Панько Головка побили свого товариша Фр. Потучка за що зайшов до одної каменицї, де мали рубати ся дрова, так сильно колами і кулаками, що рани поробленї на голові мусїла аж стация ратункова обвязувати.

— Телеґраф доокола сьвіта. Росийскі і американьскі інжинїри уложили плян, після котрого мають бути Америка, Азия і Европа сполученї з собою телеґрафом на суши з виїмкою лиш короткої части, що буде іти попід море. Телеґраф той має іти найдальшими сторонами на півночи в Америцї і Сибірі, а буде сполучений коротким каблем попід море Берінґа. Плян сей поправдї уложив був вже в шістдесяти роках Цірус Фільд, коли то ему два рази не удало ся покласти кабель попід Атлянтийский океан. Але в тодїшних часах Сибір і північна Америка так ще були неприступнї, що він мусїв відступити від сего пляну. Аж тепер, коли будує ся позасибірска зелїзниця і сухопутний телеґраф, коли в Америцї відкрито і визискує ся золотоносний край Аляксу, то і той плян став ся скорше можливим до переведеня. Поставити телеґраф аж до ріки Юкон прийде ся легко, а звідси треба ще лиш буде пустити кабель від найдальшого на заході кінчика Аляски до Сибіри. Таким способом три части сьвіта були би сполучені з собою. Проєкт сей має длятого вигляди на здійстнене, що єсть дешевший, бо не треба довжезних морских каблїв і дасть ся лекше перевести. Тогди буде дійстно цїла північна куля землї обведена доокола телеґрафічним дротом.

— Засипані осугом сніговим. Про нещасливу пригоду в горах Карконошах, про котру ми вже згадували у вчерашнім числї, подають нїмецкі часописи ще отсї близші вісти. Сторож буди в горах називав ся Дікс і був знаменитим проводирем, котрий зимою водив людий через гори. Перед кількома днями умерла ему була жінка і тїло еї треба було спускати на санях в долину. Отже батько і найстарший син 20-лїтний вийшли були на стрічу людем, що приходили по тїло і стали в новім снїгу розкопувати дорогу. Тогди то злетїв на них осуг, на 100 метрів довгий а на 40 до 50 метрів широкий, який зсунув ся з дуже стрімкого вершка гори. Синови удало ся десь на скалах сперти ся, а батька покотив осуг аж на долину, де его знайдено роздушеного. В буді на горі лишили ся самих трох малолїтних дїтий. Дікса, котрий був знаний і люблений в цїлій околици, похорено разом з его жінкою в однім гробі, при величезнім здвизї народа. Дїтьми нещасливого заопікував ся его брат.

— Ізза старих скрипок. Прокуратория державна в Манґгаймі в Нїмеччинї оповістила в нїмецких ґазетах слїдуючий гончий лист: Кароль Цах, уроджений 1860 в Будапештї, жонатий, великого росту, з чорним шпакатим волосєм, впадаючої в очи постави, говорить австрийским говором, єсть дуже підозрілий о то що спроневірив скрипку Страдіваріюса з 1689 р. вартости 10.000 марок (12.000 К. або 6.000 зр.) і скрипку Ляменціюса Кварнеріюса вартости 1500 марок (1.800 К. або 900 зр.) — Цах походить з родини, котра також славна з того, що виробляла добрі скрипки, і перед чотирома роками мав навіть склеп зі скрипками у Відни. Він одідичив був по батькови значний маєток, але стратив его борзо. Опісля їздив він по Нїмеччинї та Анґлії і забирав у всїх більших містах скрипки в комісову продаж. Зразу мав він довіріє у купців і фабрикантів, але пізнїйше пустив ся на злу дорогу. Він постановив собі збирати нечестним способом старі скрипки славних італїяньских майстрів. Так довідав ся він, що фабрикант інструментів в Манґгаймі Кеслер має правдиву скрипку Страдіваріюса, що була колись влас-

---

вище і найшов тут чемну могилу з мраморним хрестом; на нему напис: „Она кохала, еї кохали і она померла“.

Тут під тим намогильником лежала она! Я притулив ухо до могили і наслухував. Не міг розстатись з гробом, а коли ніч оповила своїм серпанком землю, я оглянув ся довкруги себе.

Нечайно здавила мене дика туга, туга безнадїйного коханка. Я чув охоту провести цїлу ніч коло неї — послїдну ніч на еї могилї. Однак нещасте було недалеко; мене достерегли і могли прогнати з кладовища. Що було дїяти? Я рішив ся вхопитись підступу. Підняв ся і почав проходжуватись по сьвятим місци небіжчиків. — Як мале се місто в порівнаню з містом живучих...

А небіжчики далеко могутнїйші, чим живучі. Ми потребуємо високих домів, улиць, стілько місця для чотирох поколїнь, що рівночасно споглядають на сьвіт, пємо жерельну воду і вино і їмо хлїб. А для всїх поколїнь, котрі померли, для цїлого ряду поколїнь вистане отсей одинокий малий клапоть землї. Земля приймає їх всїх без вини, а забуте затирає їх слїди. Будьте блаженні!

На березї теперішного кладовища, до котрого все приводять нових мешканцїв, побачив я опустїле, стародавне кладовище, повне диких рож і кипарисів, де наші попередники розпались в порох і попіл, де вже і хрести модні і де може вже завтра будуть копати нові могили. Сумовито, але гарно виглядав той огород, згноєний людскими тїлами. Я був одинокий, цїлком одинокий, цїлком одинокий. Я скрив ся за густо лиситою, сумовитою вербою. Я скрив ся зовсїм під густою звисаючою галузею, що раз-у-раз темнїйшала.

Опертий о пень, стояв я мов той моряк, що хватаєсь щогли розбитого корабля.

Доперва, коли темна ніч наспіла, опустив я свій схованок і мірним повільним ходом я йшов здовж могилок. Я довго блудив. Не міг найти еї могили. Простягнувши руки і широко отворивши очи, що хвиля ударяючи о могильники то раменами, то колїнами, то грудею, то головою, я йшов і надармо глядав еї могили. Я дотикав, мов якій слїпець, що глядить дороги, камінє, зелїзо, скло і металеві вінцї і вінки з зівялого листя. Я читав пальцями намогильні написи, доторкав ся імен мерців. Яка чорна, страшна ніч! Еї могили я не міг найти.

Було на ново. Незвичайна ніч отся! В серединї на тих вузких стежинах, що вили ся між могилками, мене знов нечайно охопив страх.... Могили, гроби, могили.... всюди самі могили, в право, в ліво, довкруги мене, нїчого лиш самі могили.

Я опустив ся на один гріб, бо дальше вже не міг іти. Ноги у мене дрожали. Я чув, як дуже билось мені серце, і сей удар супроводило ще щось иншого. Що се було?

Якийсь невиразний, тихий крик. Чи то дїялось в моїй без розуму голові, серед тої непрозоримої ночи, чи у внутрі землї, згноєній людскими тїлами? Переляканий я споглядав насколо. Як довго я сидів, не знаю. Розшматований маревом гриж, що впялилось в мою душу, я ледви що не крикнув.... хотів умирати.

Менї здавалось, мов то мраморний камінь, на котрий я опустив ся, нечайно заворухав ся, мов би хтось зі споду силкувавсь его підіймити. Один скок... і я сидів на сусїднїй могилї. Я бачив, так справдї я бачив, що камінь, котрий я що-йно опустив підняв ся і з гробу виринув голий, білий кістяк.

То все я бачив зовсїм ясно, хоч ніч була чорна, як смола.

На намогильнім хрестї можна було читати: „Тут спочиває Жак Олївер, помер в своїм 51 роцї житя. Він любив свою родину, був честний, добрий, добродїйний чоловік. Він умер з ласки Найвисшого.“

Кістяк Жака Олївера відчитав сю напись на своїй могилї, опісля вибрав на стежцї кінчастий, острий камінь і почав стирати камінь і почав стирати букви. Стер їх цїлковито, звернув пусті ямки очні до місця, в котрім перед хвилею виднїлась вижолоблена напись, і там начеркнув неживий Жак Олївер кінчиком кістки, що перше була вказуючим пальцем, жеврючими буквами, що подобали на ті лінії, котрі малюємо на мурі кінчиками погаслих сірничок, таку намогильну напись:

„Тут спочиває Жак Олївер, помер в своїм 51 роцї житя. Він приспішив за-для своєї безчувственности смерть вітця, котрого хотів наслїдити. Він гнобив свою жінку, томив свої дїти, обманював своїх сусїдів, крав всьо, що могло попасти під его руки, він умер, як ледацо“.

Коли покінчив отсю нову намогильну напись, Жак Олївер неподвижно приглядав ся хвилю своему дїлу.

Я окинув довкруги зором і догледів, що всї могили були отворенї і що всї мерцї повстали і зіскробували і стирали ті всї брехнї, що крівні пописали на їх гробах, щоби їх місце заступити правдою.

ностию славного короля скрипників Паґаніні'го і представляє вартість 20.000 марок. Цах хотів намовити Кеслера, щоби він віддав єму ту скрипку в коміс, а на застав хотів єму лишити скрипку, котра, як він казав, есть правдивим інструментом Йосифа Ґварнеріюса з 1735 року. Але Кеслер не дав ся зловити. Цах пішов відтак до адвоката Ґайсмера, котрий мав скрипку з наліпленою в середині карточкою з написию: Antonius Stradivarius Cremonensis faciebat 16..“ Ґайсмер дав ся намовити і дав ту скрипку Цахови а від него взяв иншу, котра, як показало ся опісля, має лиш дуже малу вартість. Тимчасом Цах пропав зі скрипкою вартости 10.000 марок.

— **Золота Американка.** Один з найориґінальнійших предметів на парискій виставі буде безперечно „золота Американка“, котру в послідних днях щасливо виллєно із золота. Єсть то статуа, висока на 6 стіп, з чистого золота 712 фунтів ваги, котру зробила різьбарка з Ню-Йорку Бесеї Поттер, як найточнійше після моделю красної акторки Мод Адамс. Минувшого року завязало ся було акцийне товариство під назвою: „American Gold Stane Comp.“ виключно лиш в тій цїли, щоби виготовити для Парижа найбільшу і найдорожшу, яку знає ся, статуу з золота. Комітет артистів мав рішити, після якого моделю має бути зроблена статуа, і він вибрав одноголосно на модель панну Мод Адамс. Аж до самого рішеня мав той комітет немало клопоту; з ріжних сторін роблено заходи, щоби переперти сю або ту красавицю. Дами зі всїх станів старали ся о то, щоби могли бути моделем, а одна навіть обіцювала заплатити 25.000 долярів (125.000 К.), щоби лиш єї вибрали на модель. Але судиї були строгі, не дали ся підкупити а тепер панна Мод Адамс поїде на виставу до Парижа яко золота Американка. Виготовлене статуи єсть оригінальне. Красна Мод єсть представлена в поединчій лїтній тоалєті обшитій на шиї і на грудех мереживом. Волосє має повабно зачесане взад, руки звисають свобідно і легко в долину а цїла поза представляє красавицю поступаючу з грацією наперед. Вартість золота тої статуи виносить 187.000 дол. (935.000 К.) а кошти транспорту і обезпечення около 12.000 долярів (60.000 К.) Статуу має трох людий привезти до Парижа.

Я бачив, що всї добрі батьки, вірні жінки, достойні матрони, честні купцї були томителями своїх родин, ворогами своїх ближних, поганцями, гіпокритами, обманцями, облестниками і злодіями... Они крали, обманювали, допускались всїх можливих злочинів і переступств.

Всї писали на порозї свого послїдного захисту найбезвзгляднїйшу, страшну, сьвяту правду, о котрій нїхто не знає і о котрій кождий на земли говорить, що єї не відає.

В тім пробудилась у мене в голові думка, чи також она, що я любив єї так вірно і щиро, чи і она написала правду на своїм намогильнику.

І тепер без страху, між рядами на пів відчинених гробів, з котрих визирали кістяки, — мотаючись я йшов до неї з міцною певностю, що тепер легко найду єї.

З далека, хотяй лице єї було окрите ослоною, я пізнав єї по поставі.

Коло неї стояв мраморний хрест, на котрім я перед хвилею читав:

„Она кохала, єї кохали і она померла“. Я звернув там свої очи.

І замість тих слів я вичитав таку намогильну напись:

„Коли я одної днини вийшла, щоби зрадити свого коханка, котрий обожав мене, перестудилась в негоду і умерла“...

— — — — — — — — — — — —

Досьвіта найшли мене без памяти, я сидів оперши ся о одну могилу.

Телеґрами.

Відень 6 цьвітня. Цїсар явив ся вчера по полудни лично в анґлїйскій амбасадї, аби зложити желаня з причини неудалого замаху на кн. Уельского. Цїсар забавив в амбасадї пів години. Також архикнязь Людвик Віктор складав лично желаня а крім того всї тутешнї амбасадори і міністри. Ґр. Ґолуховский вислав ще й окрему телеґраму кн. Уельскому до Копенгаґи.

Копенгаґа 6 цьвітня. Вчера прибув сюди кн. Уельский з жeною. На двірци повитав їх король і члени королївскої родини. Публика приймила гостий з одушевленєм.

Льондон 6 цьвітня. Times доносить з Блюмфонтен під д. 3 с. м.: Сильні віддїли Бурів стоять по другій стороні ріки Моддер на всхід від Блюмфонтена. Анґлїйскі віддїли кінних стрільців бачили цїлий день ворога в віддаленю 12 миль.

Преторія 6 цьвітня. В Кронштадтї зібрала ся ораньска рада народна під проводом президента Штайна.

Надіслане.

— **Найздоровійшим і покріпляючим напитком**, що в знаменитий спосіб сполучує прикмети средства поживного з средством покріпляючим нерви, єсть і остане без сумнїву кава. Однако розходить ся в першім ряді о род кави, бо і єї фальшують мало вартним товаром. Тут заслугує на увагу експортова гамбурска фірма Етлїнґер і Сп-ка, котра дає найбільшу ґаранцію. — Той, що спровадить каву від гамбурґскої фірми Етлїнґер і Сп-ки, може бути певний, що его як найчестнїйше, найсовістнїйше і найдешевше обслужать, та що дістане знамениту каву.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поєдинокних поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

ВАЖНЕ

для шкіл народних!

Образи сьвяті рисовані на мідї (штихи)

	вел. образа	
Мадонна Сикстиньска Рафаіла	58× 75	3 зр.
Мадонна Мурілля .	58× 75	3 „
Благовіщене Пр. Д. Mapiї .	58× 75	3 „
Христос при кирници .	70×100	3 „
Різдво Христове (Рафаіла) .	70×100	3 „

Замовленя принимає:

Адмiнiстрация „Народної Часописи“.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан. Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольього. Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Скольього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).